

Із Вітром Сонечко розготорило мову
Про силу, бачите, хто з них моцніший був.
Звичайно за словцем балакали по слову,
А далі Вітер так на заклад навернув:
"Чи бачиш, їде ген собі козак по полю?
Як цупко він нап'яв на плечі кобеняк!
Хто з плеч зірве його додолу,
Хай буде той уже моцак".
"Іносе, дми собі!" — так Сонечко сказало;
І Вітер шпарко полетів.
Надворі дуже сумно стало,
По небу хмари скрізь погнало,
А Вітер по землі, крий Боже, заревів,
Наліг на козака, з його одержу цупить.
Зігнувся на коні козак,
До себе горне кобеняк
Та, знай, нагайкою по ребрам шкапу лупить.
Хуртовина назад бідаху пре,
За поли смикає, відлогу з плеч гирує,
Аж шлях курить, трава в степу хвилює,
А все одержі не здере.
Дув, дув, аж потом ввесь облився,
Із моці вибився сердешний, набік плисьь.
Ось розгулялося, і Сонце з хмари блисьь —
Мов божий мир ізнову народився.
Козак перехрестився,
Кобилку зараз зупинив,
Бо страх горюшну заморив,
Поплівся стежкою ходою, потихеньку.
А Сонце гріє все да гріє помаленьку.
Угріло божий світ, почув тепло козак
Да й скинув кобеняк.